

DECIZIE

21 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Daria Barba în numele inculpatului Lupoi Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui

Lupoi Victor Tudor, născut la 13 februarie 1984, originar și domiciliat în s. Mihălășeni, r-nul Ocnîța,

Datele referitoare la examinarea cauzei:

- 1. de la 27 mai 2010 pînă la 16 iunie 2011 (prima instanță)**
- 2. de la 22 septembrie 2011 pînă la 30 noiembrie 2011, și de la 19 iunie 2012 pînă la 15 ianuarie 2014 (instanța de apel)**
- 3. de la 23 martie 2012 pînă la 22 mai 2012 și de la 16 aprilie 2014 pînă la 21 mai 2014 (instanța de recurs).**

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Briceni din 16 iunie 2011, a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Lupoi Victor în baza art. art. 145 alin. (1), 328 alin. (1) Cod penal, în legătură cu existența circumstanțelor prevăzute de lege, care condiționează excluderea urmăririi penale.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, inculpatul Lupoi Victor a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală pentru faptul că, activînd în baza ordinului Ministrului Afacerilor Interne nr. 320-ef din 13.07.2007 în calitate de comandant de grupă al SPS SOP CPR Ocnîța, fiind persoană cu funcție de răspundere, depășind în mod vădit drepturile și obligațiile acordate prin Legea nr. 416-XII din 18.12.1990 „Cu privire la poliție”, la data de 27 octombrie 2007, în jurul orei 23:00, deplasîndu-se cu automobilul personal de model „Wolkswagen Golf”, cu numărul de înmatriculare CFC 800, în apropierea cafenelei „Iulia”, situate pe str. C. Stamati 3 din or. Ocnîța, a observat un conflict exprimat în aplicarea violenței fizice din partea mai multor persoane. Staționînd în apropierea locului unde se demarau acțiunile huliganice, fără a înștiința despre aceasta persoanele responsabile din cadrul organului de poliție din teritoriu, prezentîndu-se ca colaborator de poliție, s-a implicat în acest conflict în mod independent, cu intenția de a curma acțiunile ilegale ce aveau loc. Reușind parțial să amelioreze acțiunile violente și să-l rețină pe unul din participanți, pe nume Dub Vadim, prin exces de putere, depășind în mod vădit drepturile și obligațiile acordate prin lege, a încercat de a-l urca forțat în portbagajul automobilului, însă, deoarece el

opunea rezistență activă, acesta a fost urcat în salonul automobilului „Wolkswagen Golf”, cu numărul de înmatriculare CFC 800 și transportat spre CPR Ocnița.

Tot el, în jurul orei 23:30, transportându-l pe Dub Vadim, cu automobilul personal, pe str. Necrasov din or. Ocnița, după ce ultimul a sărit din automobil și a fugit într-o fundătură, l-a urmărit, unde fiind lovit de V. Dub cu o ștachetă ruptă din gard peste cap și peste umăr, l-a ajuns și din motiv de răzbunare, intenționat, l-a lovit puternic cu arma personală de foc de model „Baical – 442” peste cap, cauzându-i leziuni corporale grave periculoase pentru viață sub formă de fractura craniană parietal dreaptă, iar apoi, fără temei legal și stare de extremă necesitate, deoarece V. Dub nu putea opune rezistență fizică activă, intenționat a efectuat o împușcătură în direcția ultimului, provocându-i leziuni toraco-abdominale soldate cu deces.

3. Sentința a fost atacată de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Lupoi Victor să fie condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal la 10 ani închisoare, în baza art. 328 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (1) Cod penal, la o pedeapsă definitivă de 11 ani închisoare cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului său acuzatorul de stat a indicat asupra ilegalității și netemeinicieii sentinței, adoptată cu grave erori de drept, greșit interpretându-se și aplicându-se prevederile legislației procesual penale. A mai considerat, că instanța a creat o situație confuză, motivând în descriptivul sentinței de încetare a procesului penal soluția sa cu temeiurile specificate în art. 391 alin. (1) pct. 5) și 6) Cod de procedură penală, iar în dispozitivul ei a arătat că încetarea este determinată de existența unor circumstanțe, care condiționează excluderea urmăririi penale - temei care nu este prevăzut de lege. În opinia apelantului, instanța eronat a ajuns la concluzia că ordonanța procurorului ierarhic superior din 15.02.2010 a fost contrară prevederilor art. 22, 287 alin. (4) Cod de procedură penală, considerând că probele administrate la dosar cu certitudine confirmau vinovăția inculpatului.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel și de avocatul Zadoinov Roman în numele succesorului părții vătămate Dub Vitalie, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Lupoi Victor să fie condamnat pentru comiterea infracțiunilor imputate la detențiune pe viață.

În motivarea cerințelor sale avocatul a indicat că instanța de fond în mod arbitrar a pronunțat o sentință ilegală.

4. Succesorul părții vătămate Dub Vitalie, până la începerea cercetării judecătorești a retras apelul declarat în interesele sale, solicitând judecarea cauzei în absența sa, cu pedepsirea inculpatului conform legii.

4.1. Prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 octombrie 2011, procedura de apel, în latura apelului declarat de avocatul Zadoinov Roman în numele succesorului părții vătămate Dub Vitalie, a fost încetată, în legătură cu retragerea apelului în ședința instanței de apel. (Vol. II, f.d. 450).

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2011, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, fiind menținută sentința.

Soluția dată a fost motivată prin faptul, că instanța de fond judecând cauza dată, a verificat toate circumstanțele cauzei și a apreciat legal probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect a ajuns la concluzia privind încetarea procesului penal în baza art. 391 alin. (1) Cod de procedură penală, în privința lui Lupoi

Victor pe art. 145 alin. (1) și 328 alin. (1) Cod penal, din motiv că în privința lui pentru aceeași faptă există o hotărîre a organului de urmărire penală de încetare a urmăririi penale.

Totodată, instanța de apel a menționat că urmărirea penală a fost pornită la 28 octombrie 2007 pe art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, pe faptul decesului lui V. Dub în urma împușcăturii efectuate de colaboratorul de poliție V. Lupoi, în timpul escortării acestuia spre CPR Ocnița, din arma din dotare de model „Baical – 442”. Ulterior, la 24 iunie 2009, în cazul acestuia a fost pornită urmărirea penală pe faptul că, la 27 octombrie 2007, în jurul orei 23:00, observînd un conflict cu aplicarea violenței între mai multe persoane, în apropierea cafenelei „Iulia” din or. Ocnița, s-a implicat pentru a curma acțiunile ilegale ce aveau loc. În continuare, reținîndu-l pe V. Dub, care opunea rezistență, depășind în mod vădit atribuțiile acordate prin lege, cu scopul de a-l transporta la CPR Ocnița, a încercat de a-l urca în portbagajul automobilului. Prin ordonanța procurorului din 24 iunie 2009, cauzele penale au fost conexe (Vol. I, f.d. 1; Vol. II, f.d. 241-242).

Acțiunile de urmărire penală s-au finalizat cu punerea sub învinuire a lui Lupoi Victor pentru săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 145 alin. (1) și 328 alin. (1) Cod penal, conform ordonanței procurorului V. Sîrbu din 10 iulie 2009. După prezentarea materialelor de urmărire penală, acesta a întocmit rechizitoriul, pe care l-a prezentat Procurorului r-lui Ocnița pentru a fi confirmat prin rezoluție. Ultimul, a reluat urmărirea penală și a restituit cauza procurorului V. Sîrbu în vederea efectuării unei urmăririi penale suplimentare (Vol. II, f.d. 247-248, 257-271).

După efectuarea a patru confruntări, procurorul V. Sîrbu, prin ordonanța din 12 octombrie 2009, a încetat urmărirea penală în legătură cu lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile lui Lupoi Victor (Vol. II, f.d. 284-286).

În motivarea soluției de încetare a urmăririi penale procurorul a arătat că, acțiunile fostului comandant de grupă al SPS SOP a CPR Ocnița, Lupoi Victor, nu întruneau elementele infracțiunilor prevăzute de legislația penală, deoarece s-a constatat că pe parcursul urmăririi penale el nu a avut intenția de a-l urca pe V. Dub în portbagajul automobilului, de a-i cauza leziuni corporale sau de a-l omorî.

În continuare, prin ordonanța Procurorului-interimar al raionului Ocnița, din 15 februarie 2010, a fost anulată ordonanța procurorului V. Sîrbu, din 12 octombrie 2009, privind încetarea urmăririi penale în cauza lui V. Lupoi, cu reluarea ei, pe motiv că încetarea urmăririi penale a fost prematură și era necesară efectuarea confruntărilor între martorii I. Cebotari și M. Lesnic, A. Gangal și N. Gangal (Vol. II, f.d. 289).

După efectuarea confruntărilor descrise, care de fapt purtau un caracter formal, urmărirea penală din nou a fost finisată, cu întocmirea rechizitoriului pentru aceleași fapte cu încadrarea juridică în baza art. 145 alin. (1), 328 alin. (1) Cod penal, cu transmiterea cauzei în judecată (Vol. II, f.d. 291-292; 297-304).

Instanța de apel a considerat că, anularea ordonanței procurorului V. Sîrbu din 12 octombrie 2009, era contrară legii, deoarece Protocolul Adițional nr. 7 la Convenția europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale prevede în art. 4 că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvîrșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărîre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat. Redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv este posibilă numai dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărîrea pronunțată. Nici o derogare de la această

regulă nu este îngrădită în temeiul art. 15 din Convenție.

Totodată, potrivit prevederilor art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală, în cazurile în care ordonanțele de încetare a urmăririi penale, clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire au fost adoptate legal, reluarea urmăririi penale poate avea loc numai dacă apar fapte noi sau recent descoperite ori un viciu fundamental în cadrul urmăririi precedente a afectat hotărîrea respectivă. În cazul descoperirii unui viciu fundamental, urmărirea penală poate fi reluată nu mai tîrziu de un an de la intrarea în vigoare a ordonanței de încetare a urmăririi penale, clasare a cauzei sau scoatere a persoanei de sub urmărire.

Prin urmare, fiind dispusă anularea ordonanței procurorului V. Sîrbu din 12 octombrie 2009, privind încetarea urmăririi penale în cauza lui Lupoi Victor, cu reluarea ei, nu au fost luate în calcul prevederile legilor descrise, de către procurorul ierarhic superior.

Afirmațiile apelantului precum că, instanța de fond incorect și eronat a apreciat conținutul ordonanței procurorului ierarhic superior din 15 februarie 2010 și anume că, este întemeiată și motivată în baza art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală, nu poate servi ca argument, deoarece din conținutul ordonanței din 12 octombrie 2009, procurorul a încetat urmărirea penală, pe motivul că nu s-a confirmat intenția lui Lupoi Victor de a-l urca ilegal în portbagajul automobilului pe V. Dub și acesta nu a avut intenția de a-i cauza leziuni corporale sau de a-l omorî, consecințe, survenind în rezultatul unei încălțări pentru acapararea pistolului.

Fiind dispusă anularea ordonanței din 12 octombrie 2009, privind încetarea urmăririi penale în cauza lui Lupoi Victor, Procurorul interimar al raionului Ocnîța, în ordonanța din 15 februarie 2010, nu s-a referit la dispoziția art. 287 Cod de procedură penală, nu a ținut cont și nici nu s-a expus referitor la temeiurile de încetare a urmăririi penale.

Ordonanța Procurorul interimar al raionului Ocnîța, din 15 februarie 2010, privind reluarea urmăririi penale în privința lui Lupoi Victor era ilegală, deoarece exista o hotărîre definitivă a organului de urmărire penală din 12 octombrie 2009, privind încetarea urmăririi penale, împrejurare, care potrivit art. 275 pct. 8), 285 alin. (1) pct. 5), 332 alin. (1), 391 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală, a servit drept temei de încetare în privința lui Lupoi Victor a procesului penal pe art. 145 alin. (1), 328 alin. (1) Cod penal.

Potrivit Hotărîrii Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 26 din 23 noiembrie 2010, art. 6 prevede că, pentru a nu transforma dreptul de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori pentru aceeași faptă într-un drept absolut, ceea ce ar împiedica descoperirea infracțiunilor și criminalilor, sisteme de drept, inclusiv în Convenție, au reglementat expres derogările admisibile. Aceste derogări oferă organelor de urmărire penală posibilitatea de a relua urmărirea penală și sînt formulate, în termeni aproape identici, în art. 22, 287 Cod de procedură penală, precum și în art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției. Conform acestor norme, reluarea urmăririi penale se admite numai dacă „fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sînt de natură să afecteze hotărîrea pronunțată”.

Curtea Constituțională a mai constatat că numai o astfel de interpretare a dreptului de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori pentru aceeași faptă este în concordantă cu art. 21 din Constituție, care stipulează obligația statului de a asigura toate garanțiile necesare apărării persoanei în cadrul procesului judiciar, și alin. (1) art. 16 din Constituție, privind îndatorirea primordială a statului de a respecta și ocroti

persoana.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs de către procuror, care, întemeindu-se pe prevederile art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel.

În motivarea cerințelor sale, acuzatorul de stat a indicat că instanțele de fond și de apel eronat au ajuns la concluzia precum că ordonanța procurorului interimar al raionului Ocnîța din 15 februarie 2010 de reluare a urmăririi penale era ilegală și neîntemeiată, astfel greșit au interpretat prevederile art. 22, 287 Cod de procedură penală și neîntemeiat a fost încetat procesul penal în privința lui Lupoi Victor în comiterea infracțiunilor imputate, că instanța de fond nu a indicat care temei concret de încetare a procesului penal a fost pus la baza sentinței de încetare, prevăzut de art. 391 alin. (1) Cod de procedură penală, eroare, care a fost menținută și de instanța de apel.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 mai 2012, a fost admis recursul, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea deciziei sale, instanța de recurs a indicat că potrivit prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuia să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

La fel, s-a indicat că erorile de drept pot fi considerate erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Avînd în vedere aceste prevederi legale, Colegiul a conchis că instanța de apel nu s-a conformat acestora la judecarea apelului și a comis următoarele erori de drept.

Instanța de apel, menținînd sentința, nu s-a expus asupra faptului care temei concret de încetare a fost pus la baza sentinței de încetare a procesului penal, cel prevăzut la art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală (există o hotărîre a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă de încetare a urmăririi penale) sau cel prevăzut la art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală (există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală), astfel în cauză creîndu-se o situație confuză și de interpretare ambiguă.

În motivarea soluției, prima instanță, în descriptivul sentinței, a indicat succesiv ambele temeiuri menționate mai sus, ca ulterior, în dispozitivul sentinței, să formuleze un temei, care nici nu este prevăzut la vreun punct al alin. (1) al art. 391 Cod de procedură penală și anume - în legătură cu existența unor circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea urmăririi penale.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel neîntemeiat și-a motivat soluția precum că anularea ordonanței procurorului V. Sîrbu din 12 octombrie 2009, de încetare a urmăririi penale în cauza lui Lupoi Victor, era contrară legii, deoarece ordonanța Procurorului interimar al raionului Ocnîța din 15 februarie 2010, era adoptată și motivată în conformitate cu prevederile art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală.

Instanța de recurs a menționat că, alin. (4) al art. 287 Cod de procedură penală, este aplicabil situațiilor cînd ordonanțele de încetare a urmăririi penale sînt adoptate legal, însă, în cazul dat, din motivarea ordonanței din 15 februarie 2010, reiese că caracterul legal al hotărîrii procesuale (ordonanța de încetare din 12.10.2009) se

exclusea.

Mai mult ca atât, în ordonanța Procurorului interimar al raionului Ocnîța din 15 februarie 2010, era indicat expres motivul anulării și anume că, nu a existat în fapt cauza care a determinat luarea deciziei de încetare a urmăririi penale, temei prevăzut nemijlocit la alin. (1) al art. 287 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel a remarcat că instanțele de judecată nu au ținut cont de prevederile art. 52 alin. (2) pct. 2) și 299/1 Cod de procedură penală, care oferă dreptul procurorului ierarhic superior de a anula actele ilegale ale procurorului ierarhic inferior.

Or, din materialele cauzei penale rezultă că, procurorul interimar al raionului Ocnîța, în baza plîngerii succesorului părții vătămate V. Dub și în rezultatul examinării materialelor cauzei penale, conducîndu-se de prevederile alin. (1) a art. 287 Cod de procedură penală, a dispus anularea ordonanței de încetare a urmăririi penale din 12 octombrie 2009, ca fiind ilegală, cu reluarea urmăririi penale.

Instanțele ierarhic inferioare, neîntemeiat s-au referit la pct. 8) al Hotărîrii Curții Constituționale nr. 26 din 23.11.2010 „Asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) ale art. 63 din Codul de procedură penală”, deoarece obiectul examinării Curții Constituționale a fost altul și anume – încetarea de drept a calității de bănuț.

Mai mult ca atât, în p. 3) al Hotărîrii Curții Constituționale nr. 26 din 23.11.2010 este stipulat expres că, principiul non bis in idem - dreptul de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași faptă este garantat justițiabililor de alin. (2) art. 7 Cod penal și art. 22 Cod de procedură penală. Avîndu-și originea în dreptul roman și fiind formulat ca, acest drept a devenit în epoca modernă un principiu fundamental și incontestabil al oricărui sistem de drept și este garantat de normele actelor internaționale, la care a aderat și Republica Moldova. Astfel, art. 4 din Protocolul nr. 7 la CEDO stipulează că „Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvîrșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărîre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat”. Astfel, cu termeni similari operează și art. 14 alin. 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice: „Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit din pricina unei infracțiuni pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărîre definitivă în conformitate cu legea și cu procedura penală a fiecărei țări”.

Astfel, ordonanța de încetare din 12 octombrie 2009 în privința lui Lupoi Victor, nu putea fi considerată o hotărîre definitivă din momentul adoptării, deoarece aceasta putea fi atacată procurorului ierarhic superior, în condițiile art. 299/1 Cod de procedură penală, și ulterior, în ordinea art. 313 Cod de procedură penală, judecătorului de instrucție.

De asemenea, instanța de apel neîntemeiat a indicat că în cauză au fost încălcate prevederile art. 22 alin. (2) Cod de procedură penală, art. 7 alin. (2) Codul penal și art. 4 din Protocolul nr. 7 al Convenției.

Potrivit acestor cerințe stabilite în aceste prevederi nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvîrșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărîre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat, în acest fel garantîndu-se interdicția judecării de două ori pentru aceeași faptă. Astfel, regula enunțată mai sus protejează persoana achitată ori condamnată în urma unui proces penal de rejudecare a aceluiași fapte.

Măsura scoaterii de sub urmărire penală nu este o măsură definitivă, întrucît ea

este supusă controlului ierarhic și nu poate fi asimilată unei hotărâri de achitare. Reluarea urmăririi penale nicidecum nu presupune că persoana este urmărită de mai multe ori, deoarece suntem în prezența uneia și aceleiași urmăririi penale, desfășurate în cadrul aceluiași proces penal, care, de fapt, nu a fost pornită din nou, repetată, dar pur și simplu a fost reluată. Prin urmare, procedura reluată nu este altceva decât continuarea primei proceduri, iar o astfel de situație nu contravine principiului „non bis in idem”.

Instanța de recurs a menționat că, activitățile desfășurate în cadrul procesului penal trebuiau să asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului. Numai aflând adevărul, scopul procesului penal putea fi atins, iar soluțiile dispuse de organele judiciare pot da satisfacție celor care urmăresc înlăptuirea justiției penale.

În opinia instanței de recurs, prima instanță și instanța de apel, au ignorat totalmente prevederile art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, potrivit căruia încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului...

Din materialele cauzei rezultă că, la prezentarea materialelor de urmărire penală, Lupoi Victor și apărătorul acestuia, nu au invocat faptul că ordonanța Procurorului interimar al raionului Ocnița din 15 februarie 2010, ar fi fost adoptată ilegal și prin aceasta li s-au încălcat careva drepturi.

Prin urmare, argumentele instanțelor ierarhic inferioare puse la baza motivării nulității ordonanței Procurorului interimar al raionului Ocnița din 15 februarie 2010, nu puteau fi reținute, fiind necesară dispunerea rejudecării cauzei.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2014, care a fost pronunțată integral la 12 februarie 2014, apelurile procurorului și ale avocatului în numele succesului părții vătămate au fost admise, fiind casată sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul a fost condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal la 8 (opt) ani închisoare și în baza art. 328 alin. (1) Cod penal la 1 (unu) an închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 (opt) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 3 (trei) ani.

9. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a constatat lipsa cărorva încălcări, în partea ce ține de ordonanța Procurorului-interimar al r-nul Ocnița din 15.02.2010, privind reluarea urmăririi penale în privința inculpatului. La fel, cum s-a constatat și netemeinicia acestor presupuse încălcări, luînd în considerație faptul că la terminarea urmăririi penale, ele nu au fost invocate în temeiul art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a constatat că instanța de fond, incorect a apreciat probele administrate și examinate în cadrul cercetărilor judecătorești, fapt ce a condiționat adoptarea pe caz a unei soluții nejustificate, pe când din conținutul acestora s-a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului în faptele incriminate și anume că:

Lupoi Victor Tudor, activînd în baza ordinului Ministrului Afacerilor Interne nr. 320 ef din 13.07.2007, în calitate de comandant de grupă al SPS SOP CPR Ocnița, fiind persoană cu funcții de răspundere, deoarece i s-au atribuit anumite drepturi și obligații

în vederea exercitării funcțiilor autorității publice și fiind obligat potrivit Legii cu privire la poliție Nr.416-XII din 18.12.1990 să respecte drepturile și libertățile cetățenilor; să ia măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, onoarei, demnității și averii cetățenilor în cazurile, în care ei sînt amenințați de acțiuni nelegitime, de alt pericol și fiind investit cu dreptul de a aplica forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, și a depășit în mod vădit drepturile și atribuțiile acordate prin lege în următoarele circumstanțe:

Astfel, Lupoi Victor Tudor, la 27 octombrie 2007, aproximativ la orele 23:00, deplasîndu-se cu automobilul personal de model „Wolkswagen Golf, cu n/î CFC 800 pe str. Independenței din or. Ocnița, în apropierea cafenelei „Iulia”, amplasate în or. Ocnița, str. C. Stamati nr. 3, a observat un conflict exprimat prin aplicarea violenței fizice din partea mai multor persoane. Staționînd în apropierea locului unde se demarau acțiunile huliganice, fără a înștiința despre aceasta persoanele responsabile din cadrul organului teritorial de poliție, Victor Lupoi, prezentîndu-se ca colaborator de poliție, s-a implicat în acest conflict în mod independent cu intenția de a curma acțiunile ilegale care aveau loc. Tot atunci, reușind parțial să amelioreze acțiunile violente și să-l rețină pe Vadim Dub, unul din participanții la conflict, Victor Lupoi prin exces de putere, cu depășirea în mod vădit a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, a încercat să-l urce forțat pe Vadim Dub în portbagajul automobilului mai sus menționat, însă, deoarece acesta opunea rezistență activă, a fost urcat în salonul automobilului cu scopul de a fi transportat în CPR Ocnița.

Acțiunile menționate a inculpatului Lupoi Victor Colegiul au fost încadrate în baza art. 328 alin. (1) Cod penal după semnele calificative - depășirea atribuțiilor de serviciu, adică depășirea în mod vădit a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cu cauzarea daunei în proporții considerabile intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, exprimate prin defăimarea autorităților publice, discreditarea organelor de drept, pierderea încrederii populației față de organele de poliție, încălcarea drepturilor persoanei la integritatea fizică și libertatea individuală.

Tot Lupoi Victor, la 27 octombrie 2007, aproximativ la orele 23:30, transportîndu-l pe Vadim Dub cu automobilul personal de model „Wolkswagen Golf, cu n/î CFC 800 pe str. Necrasov din or. Ocnița, după ce V. Dub a sărit din mijlocul de transport și a fugit pe o stradă perpendiculară străzii Necrasov, l-a urmărit și fiind lovit de Dub V. cu o ștachetă ruptă de la un gard din apropiere, în regiunea capului și a umărului, Lupoi Victor l-a ajuns pe V. Dub din urmă și din motiv de răzbunare, intenționat, l-a lovit puternic cu arma personală de foc, de model „Baikal-442”, în regiunea capului, cauzîndu-i leziuni corporale grave periculoase pentru viață, exprimate prin fractura craniană parietal dreapta, apoi fără temei legal și în lipsa stării de extremă necesitate, pe motiv că V. Dub nu putea opune rezistență fizică activă, din același motiv, intenționat a efectuat o împușcătură în direcția lui V. Dub, provocîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.86 leziuni corporale grave, periculoase pentru viață care au provocat decesul vicimei.

Acțiunile menționate a inculpatului Lupoi Victor au fost încadrate în baza art. 145 alin. (1) Cod penal după semnul calificativ - omorul unei persoane.

10. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către avocat în numele inculpatului, care a fost înregistrat la Curtea Supremă de Justiție ca fiind depus la 12 martie 2014 și care, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. pct. 6), 7), 8) și 12) Cod de

procedură penală solicită casarea acesteia cu dispunerea, după caz, menținerii sentinței, achitării inculpatului, sau rejudicării cauzei în aceeași instanță de apel. La fel, a fost solicitată schimbarea măsurii preventive în privința inculpatului, în una neprivativă de libertate.

A.1) În motivarea cerințelor sale, avocatul indică că decizia nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și această circumstanță rezultă din faptul nemotivării hotărîrii atacate. În așa mod, concluzia instanței de apel nu este precedată de o examinare a chestiunilor de fapt și de drept.

2) În altă ordine de idei este criticat faptul omiterii de a indica în partea descriptivă a deciziei faptele constatate de către această instanță, ultima limitîndu-se doar la transcrierea faptelor incriminate în ordonanța procurorului de concretizare a învinuirii din 31.10.2012, fără a fi apreciate declarațiile martorilor Lesnic Marcel și Gaju Radu, din conținutul cărora nu rezultă comiterea omorului de către inculpat.

Sub același aspect este criticată învinuirea în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, care după părerea recurentului nu a fost probată prin probe administrate în cadrul cercetărilor judecătorești, cât și nu a fost indicat care atribuții concret au fost depășite de către inculpat.

3) Este criticată omisiunea instanței de apel de a expune motivul pentru care au fost respinse anumite probe și anume declarațiile martorilor Gaju Radu, Lesnic Marcel și Scutelnic Galina, din conținutul cărora rezulta lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal.

În aceeași ordine de idei, este criticat faptul neincluserii în partea descriptivă a deciziei a actului medicului legist Frecăuțanu Iurie, în privința lui Gangal Ana, prin care se făcea o caracteristică a părții vătămate.

4) Se indică și încălcarea principiului egalității armelor, odată ce la cercetarea nouă a probelor nu au fost audiați din nou toți martorii, declarațiile lor fiind doar citite.

B. Decizia este criticată și din motiv că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, fapt care urma să se materializeze prin indicarea în partea descriptivă a deciziei, și anume, dacă în acțiunile inculpatului erau întrunite toate elementele infracțiunilor incriminate. Circumstanțele enunțate nu au fost indicate, iar din conținutul probelor nu rezulta cu certitudine vinovăția inculpatului, fapt ce provoca anumite dubii, care urmau a fi interpretate în favoarea acestuia.

C. La fel, recursul se întemeiază și pe faptul că faptelor constatate li s-a dat o încadrare juridică greșită, odată ce prin acțiunile sale, inculpatul a respectat obligațiile de serviciu și nu a fost probată intenția de a lipsi de viață victima.

D. Criticile deciziei sunt fundamentate și pe faptul că a fost admis un apel introdus tardiv. În așa mod s-a indicat că sentința a fost pronunțată integral la 16.07.2011 în prezența procurorului, dată de la care începea să curgă termenul de atac de 15 zile, însă apelul procurorului a fost depus la 21 iulie 2011, cu presupusa încălcare a acestui termen.

10.1. Pe cauză a fost depusă referință doar de către procuror, care consideră că în privința recursului urmează să fie dispusă inadmisibilitatea acestuia din motiv că se critică modalitatea de apreciere a probelor, iar aceasta nu constituie temei de declarare a recursului.

11. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de

recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

În așa mod, Colegiul penal constată netemeinicia argumentelor expuse în recursul ordinar cu privire la omisiunea instanței de apel de a motiva hotărîrea sa, odată ce ultima corect o constatat că din conținutul probelor cercetate, care coraborau între ele, s-a dovedit pe deplin vinovăția inculpatului în faptele incriminate. Astfel, se apreciază drept veridice constatările instanței de apel potrivit cărora, inițial, lângă cafeneaua „Iulia”, inculpatul, legal, în calitate de colaborator de poliție, s-a implicat în conflictul ce avea loc între Simac S. și Guțul D. cu Dub V., încercînd de a-l aplana și cînd a fost lovit de către Dub V., a efectuat două împușcături în aer din pistolul de serviciu ce-l deținea asupra sa. Totodată, mai apoi, după ce a reușit parțial să aplaneze conflictul, prin exces de putere, cu depășirea în mod vădit a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin Legea „cu privire la poliție” nr. 416-XII din 18.12.1990 și încălcînd obligațiunea de respectare a drepturilor și libertăților cetățenilor, de întreprinderea măsurilor pentru apărarea vieții, sănătății, onoarei, demnității cetățenilor în cazurile, în care ei sunt amenințați de acțiuni nelegitime sau de alt pericol și abuzînd de dreptul de a aplica forța fizică, pentru curmarea infrajeciunilor, precum și pentru a înfrînge rezistența opusă cerințelor legale, în cazul în care metodele non violente nu asigură îndeplinirea acestor cerințe, a încercat să-l urce forțat pe Dub V., în porbagajul automobilului său.

Ulterior, cînd Dub V., fiind transportat în automobilul inculpatului spre CPR Ocnița, a sărit din mașină și a fugit, inculpatul l-a urmărit și în timp ce se aflau unu la unu, Dub V. i-a aplicat inculpatului o lovitură cu ștacheta, după care ultimul i-a aplicat victimei o lovitură cu pistolul peste cap, în urmă la ce Dub V. nu mai putea opune rezistență activă, nefiind în așa mod necesară înfrîngerea oricărei rezistențe a acestuia. Necătînd la aceasta inculpatul, manifestînd exces de putere, a efectuat o împușcătură din pistol și i-a cauzat victimei vătămări corporale în urma cărora el a decedat.

Aceste circumstanțe, în deplină măsură s-au confirmat prin raporturile de expertize medico-legale și balistice potrivit cărora victima inițial a fost lovită de către inculpat cu pistolul peste cap, fiindu-i provocate vătămări corporale grave, în urma cărora el nu mai era în stare de a opune rezistență, după care a avut loc împușcătura. La fel, din pistolul inculpatului nu erau posibile împușcături declanșate fără să se acționeze pe trăgaci (împușcături spontane).

Totodată, luînd în considerație direcția canalului de rănire: de sus în jos, de la stînga la dreapta și puțin posterior-anterior, distanța de tragere fiind de 30 cm, iar talia victimei – 187 cm, s-a concluzionat că efectuarea împușcăturii în condițiile unei încăierări pentru posesia pistolului, teoretic era posibilă, însă practic – puțin probabilă.

În așa mod, prin probele menționate se combăteau argumentele inculpatului precum că împușcătura din pistol a fost efectuată spontan, în timpul încăierării între el și Dub V. pentru a-și reîntoarce pistolul, care la moment presupus se afla la Dub V., la fel fiind combătut și argumentul precum că el (inculpatul) nu a avut intenția de a-l omorî pe Dub V.

Colegiul penal, referindu-se la circumstanțele expuse supra, consideră neîntemeiate și argumentele invocate în recurs cu privire la omiterea indicării în decizia contestată a faptelor constatate ca fiind comise de către inculpat, precum și critica privind lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infrajeciunii.

Un alt argument supus criticii de către Colegiul penal este și cel cu privire la admiterea de către instanța de apel a unei cereri de apel introdusă, presupus tardiv.

Astfel, din lucrările cauzei s-a constatat că în ședința judecătorească din 16 iunie

2011 a fost pronunțat dispozitivul sentinței, părțile fiind informate despre faptul că sentința motivată va fi pronunțată peste 10 zile (V. II, f.d. 376 verso). Totodată, la 08.07.2011 copia sentinței motivate a fost expediată în adresa Procuraturii r-lui Ocnița, anume aceasta fiind data de la care începea să curgă termenul de atac al sentinței. Ulterior, la 21.07.2011 a fost înregistrat apelul declarat de către procuror împotriva sentinței, fiind respectat în așa mod termenul de atac de 15 zile, în conformitate cu prevederile procesual penale în vigoare la acel moment.

În consecința celor expuse supra, Colegiul penal conchide că decizia contestată nu este afectată de erori de drept prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, motiv pentru care se constată că recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

12. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Daria Barba în numele inculpatului Lupoi Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui *Lupoi Victor Tudor*, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 iunie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti